ilusal suwepäewal tuleb ta joostes mõisast, käe peal kimp. Suuremad lapsed mängiwad maja ees; kõige wäiksem magab toas, ja Priido tuleb teiselt poolt nurme pealt.

„Tere õhtust, Priido, kas nüüd juba õhtule tuled?"

„Hm, oleme warem walmis saanud ja kubjas laskis mind lahti; ta arwas, et mul ehk kodus weel midagi on teha."

„See on hea, tule ommetegi siia, mul on suur rõõm, sest proua on mulle suure paki wanu laste riideid kinkinud ja neist saab ehk talweks, kui mina nad hästi ära parandan. Ma olen wäga rõõmus, Priido — on ikka weel häid inimesi ilmas!" Naene hakkab riideid pakist wälja wõtma, aga tema kisendab wastu: „Jäta need hilbud, ma ei saa aru, kuidas sina neist weel wõid rõõmustada — see sandikraam! — Oh taewas, kui sügawaste meie oleme langenud! Ja kõige selle juures on süüdlane wana naaber — see nurjatu inimene — oh, wõiksin ma aga —" Sõnad jäiwad tal suhu kinni, ta astus tuppa ja lõi prantsatles ukse enese tagant kinni. Justina pühkis pisarad silmist. Tema läks mehe järele tuppa ja wõttis kõige wäiksema lapse tätsist ja hüpatas teda isa ees, kes pahaselt aknast wälja wahtis ja lapse peale ei waadanudgi. Waikselt töttas ema lapsega lähe peale; istus maha ja wõttis käsitöö ette. Priido läks wälja kitse söötma. Justine oleks heameelega palunud: „Tule ja istu natukeses maha meie kõrwa," aga ta ei julgenud; niisugusel korral ei aidanud tema palwed ühtegi. Kurwalt istus ta ja õmbles edasi; ta süda oli täis muret. Et Priido jo kord ei harju kannatama! Eks see olnud Priidol raskem kanda kui naesel, kes teenistuses oli üles kaswanud, aga mis see kõik aitab, kui inimene saatuse wastu üles astub ja hakkab mässama!

See oli kõige pahem, et ta omast wihast naabri wastu, kes teda õnnetuks teinud, jagu ei saanud. Naene oli mõtetesse wajunud ja õmbles edasi. Ehmatades kargas ta püsti, kui ta oma selja taga kedagi läbi nina kuulis rääkiwat: „Tere õhtust, Eppleri emand! Kas siis nii usinaste? Täna on tõeste ilus õhtu. Ega Teie ommeti wana Abraami ei ole ära unustanud?"

„Ah, Abraam! Olge terwe tulemast." — Justina kargas rõõmugu üles. Oma wana tutwat kaupmeest ei olnud ta sest ajast enam näinud, kui nad omast kodukülast lahkusiwad. Oli ta jo ommeti tema käest niiti, nõelu,

paelu ja muid wäikesi asju ostnud. „Tere tulemast, Abraam!" hüüab ta weel kord ja raputab küüraka wanamehe kät. „Istuge ometi, et mina Teid wõin waadata. Kaua aega ei ole Teie ennast meile näidanudgi."

„Teil on õigus, Eppleri emand, aga nii sügawale maale olen ma harwaste saanud, wäga harwaste, aga et tänapäew linnas kauplemine halwaste läheb, kauplejaid on palju, siis tulin ka siia poole waatama. Inimesed on

Sõaminister kindral A. N. Kuropatkin.

siin head ja ostawad õige rohkeste wana Abraami käest: Noh, kuidas siis Teie käsi käib, Eppleri emand? Oh Jumal, kuidas rõõmustatsin mina, kui ka Teie omale midagi minu kraamist ostaksite. Ma annan Teile odawaste, wana sõpruse pärast. Jumal hoidku mind, Teie käest ette küsimast. Tean jo wäga hästi kui halwaste Teie käsi käib. Igalpool on halwad, waesed ajad, iseäranis halwad maameestel. Aga ega nemadgi ilma ostmata läbi ei saa? Eks